

idet han tillige gav en næsten videnskabelig Forklaring af den nymodens Kraft- og Staldfodring, af hvilken han viste sig at være en lidenskabelig Tilhænger.

Emanuel stod og hørte paa ham med stigende Forbavselse. Denne lille, halvblinde Mand med det kejtede Væsen, som han hidtil havde anset for lidt af en enfoldig Pusling — han stod nu her foran ham fuld af Iver og forfægtede selvstændige Anskuelser, aabenbarede en Indsigt, udfoldede en Sagkundskab, der ganske overvældede ham.

Han kunde ikke lade være med af dette at tage en ny Bekræftelse paa, at meget af den Miskendelse og Uret, hvorunder Bønderne havde lidt og endnu led, alene skyldtes Mangel paa ret Forstaaelse af den Kærne, der skjulte sig bag deres ydre Uanselighed og Ubehjælpssomhed; og det gik i dette Øjeblik tilfulde op for ham, hvor ganske nødvendigt det var — særligt for den, der vilde virke som Præst mellem disse Folk — at slutte sig til dem helt og holdent for at vinde deres Fortrolighed.

Anders Jørgen, der følte sig smigret ved Emanuels Interesse for hans Bedrift, blev mere og mere meddelsom. Han førte ham efterhaanden rundt gennem alle Udlænger og Udhuse, viste ham